

Domweg gehecht aan de dokter

Simone Best

Mijn worsteling om weer los te komen
van die zorgzame witte jas na kanker

Domweg gehecht aan de dokter

Simone Best

Helemaal weg van mijn dokter

Aan de keukentafel las ik op een donderdag de column van mijn huisarts Rinske van de Goor in *de Volkskrant*. Toevallig genoeg schreef ze over het leven van een jonge vrouw die door kanker haar baan als advocaat had moeten opgeven en de aansluiting met haar ambitieuze dertigersvrienden kwijtraakte; van een bruisende jonge meid op de Zuidas naar een huismus met pantoffels aan. Zelf zat ik midden in de revalidatie van mijn eigen (baarmoederhals)kankertraject. En ja, die transformatie naar patiënt herkende ik. Alle dagen druk met herstellen, scans, moed verzamelen, bloedwaardes, ritjes richting ziekenhuis en vooral: weer aansterken. Wat fijn om hier in de krant over een gelijkgestemde te lezen, dacht ik tevreden aan de keukentafel. Én: gelukkig had ik mijn dierbaren juist dichterbij dan ooit.

Mijn ogen gleden verder over de tekst, de oncoloog van de dertiger komt in beeld. Rinske beschrijft hoe hij haar anker werd. ‘Bij alle stappen in de onderzoeken en behandelingen stond hij naast haar. Hij begreep wat ze doormaakte en verwoordde haar verwarrende gevoelens.’ Ik voelde mijn hart bonzen; ging dit over mij?! Betrapt zat ik achter die krant en dacht terug aan het telefoongesprek met de huisarts waarin ik bekende dat ik mijn gynaecologisch oncoloog in het ziekenhuis had zien zitten tussen collega’s. Breed lachend en pratend. Wachtend voor de wc in een gang stond ik aan de grond genageld door dat plotselinge beeld van die man in de witte jas. Hij met zijn leven daar in het ziekenhuis waar ik niet bij hoorde, terwijl we óók zo samen waren geweest. Ik vertelde haar dat ik het niet meer begreep en als een raar soort fan op afstand toekeek naar hem, dokter Veer.

Was ik gek geworden, vroeg ik Rinske. ‘Welnee’, reageerde de huisarts opgeruimd door de telefoon, ‘je hebt gewoon liefdesverdriet. Helemaal niet raar.’ Ze was de eerste die dit hele uit de hand gelopen gemis naar dokter Veer dat mijn dagen stiekem al weken omlijstte een beetje kon duiden. In de column noemt ze het ‘een ongelijk-

waardige vreemdsoortige liefde, hij de dokter, zij de patiënt, maar een liefde niettemin.'

Nou, precies dat dus.

Wellicht ben ik dus niet de enige met deze hechting dacht ik toen, aan mijn keukentafel. Dat is heel geruststellend nieuws. Nu, jaren later, weet ik inmiddels dat ik niet de enige ben die zich onbedoeld hecht aan de arts. Je hoort er alleen nooit iemand over. Het lijkt domweg een taboe. Een taboe dat opengebroken mag worden. Want aan je gynaecoloog denken op de tandem op Vlieland of aan tafel met je gezin of al revaliderend bij de sportfysio, dat is knettereenzaam en verwarrend.

Na die column liep ik de tuin in en besloot daar: ja, dat boek moet er komen. Of die column nu wel of niet over mij gaat, dat doet er niet toe. Blijkbaar gaat dit over een fenomeen.

En, goh, het is niet idioot. Lastig, dat wel.

En nee, verliefdheid is echt iets anders.

En ja, het gaat ook weer over.

Uiteindelijk.

Lees maar.

Bestraling nummer 25 was zonder taart. Ik overwoog het nog, maar vond het niet passen bij witte laborantenjassen en het half uitgekleeft rondlopen (ik). Na de draaideuren loop ik als vanzelf naar mijn vaste bankje bij de vijver. Dat ene bankje onder de boom met dat mooie diffuse licht. Ik wacht. Geen idee waarop. Misschien op een diploma. Of een eindrapport. Hoe ga ik dit trouwens doen nu zonder route? Zonder dagelijks lijntje met het ziekenhuis? Zonder contact met dokter Veer. Ja, dat vooral.

Arla. Ja, ik vraag Arla gewoon even om langs te komen. Het komt goed uit en tien minuten later zitten we samen te staren naar die vijver met riet en een paartje meerkoeten. Haar UMC-pasje hangt zoals altijd om haar nek. En, ook zoals altijd, rust het op een blouse met veel kleur.

‘Lief dat je nog even gedag zegt,’ zegt ze.

‘Je hebt ook nogal wat voor me gedaan hè. Eerst bij die operatie, de ontsteking, het chemo- en bestralingspakket ...’ Na even zwijgen zeg ik: ‘Ik wil graag een band houden met het ziekenhuis merk ik. Er is zoveel gebeurd, hier.’ Het UMC als tweede thuis, ik durf het bijna niet uit te spreken tegen de medisch maatschappelijk werker. Het hoort niet. Ik hoor blij te zijn dat alles weer achter de rug is.

‘Ga eerst eens uitrusten en maak een rooster met een dagindeling.’

‘Ja, ga ik doen.’ Maar een schema gaat de hechting die ik voel met het ziekenhuis en ‘mijn’ gynaecologisch oncoloog niet oplossen, dat weet ik nu al. Ook dat durf ik niet te zeggen. We zwaaien, roepen bedankt en sterkte en ik bel een taxi.

Op weg naar huis. Op weg naar weer normaal doen. Op weg naar een normaal leven. Hoe dan?

Ineens zeg ik uit het niets: 'Zouden jullie zometeen alsjeblieft niet óver mij willen praten?' Zeg ik dit werkelijk? Blijkbaar voel ik me veilig. In het Diak vond ik dat pittig, gebabbel in artsentaal over mijn binnenkant en ik in die totaal afhankelijke, ongemakkelijke positie. En nu spant het er helemaal om; deze man gaat het definitieve oordeel vellen. Met mijn hand in die van Teun zegt Veer nu rustig en zacht: 'Ik ga je aanraken.' Gespannen kijk ik naar de systeemplaten van het plafond.

'Duidelijk.'

Ik kijk naar voren, zie een geconcentreerde blik mijn kant op, dan richting zijn collega en met een knikje naar het gordijn: 'Aan tafel verder. Toch?'

Vereerd dat mijn opmerking zo serieus wordt genomen kleeft ik me razendsnel aan.

Als ik weer zit steekt de arts van wal. 'Ik zie nog een tumor en denk dat deze rond de twee, drie centimeter groot is. Zeker weten doe ik dat niet, dat moeten de scans uitwijzen.'

Slik. Zo groot nog. De kanker is zelfs zichtbaar. Nu wel ineens. De gynaecoloog in het Diak zag alleen die onrustige cellen.

'Het is heel goed nieuws dat deze kanker goed te behandelen is. Met uitzicht op volledige genezing,' zegt Veer. 'We moeten de scans afwachten. Als de tumor onder de vier centimeter is, gaan we opereren. Daarboven wordt het een bestralingstraject met chemo, want dan kunnen we er niet genoeg weefsel omheen weg halen.'

Ik ben stil, staar naar het bureau en friemel aan mijn horloge. Goed nieuws. Kanker. Tumor. Goed nieuws. Behandeling.

'Ik zie van alles bij je gebeuren, maar je houdt het deksel er stevig op,' hoor ik Veer zeggen.

Ik kijk op en zie een vorsende en tegelijk vriendelijke blik. Zijn opmerking verrast me. Hij kijkt echt, deze arts.

'Volgens mij had Simone nog goede hoop op een conisatie,' helpt Teun.

Ik knik. Tranen vallen op mijn schoot.

'Nee, helaas, daar is de tumor te groot voor.' Veer pakt een potlood, legt de plastic baarmoeder op de papieren placemat en trekt hem om. Het is geruststellend als iemand gaat tekenen. Net als papa

die vroeger doolhofjes maakte in het grote bed in de ochtend. En als ik hem had opgelost, maakte hij gewoon weer een nieuwe met dunne priegellijntjes.

‘Kijk dit is de baarmoeder, hier zit je baarmoederhals met de tumor.’ Veer tekent een vlekje op de hals, ‘en dan snijden we er zo en zo omheen.’ Er ontstaat een ovaalachtig figuur. ‘Ook de omliggende lymfeklieren nemen we mee en het steunweefsel.’

Dus toch die Wertheim-operatie waar ik over gelezen had, die grote ingreep. Veer legt uit dat er bij de lisexcisie al een reepje is weggesneden, maar dat we dat reepje er niet zomaar bij op kunnen tellen. Omdat dat eruit is gehaald. Hij wijst daarbij de bovenkant van de getekende tumor aan. Ik doe mijn best het te snappen, maar weet eigenlijk niet of ik het snap. Ik ben bezet met gedachtes over baarmoeder eruit.

De hand is uitgetekend. Met tegenzin schakel ik terug naar de realiteit met Teun naast me, de arts tegenover ons, de gynaecoloog in opleiding daar weer schuin achter. Wij met zijn vieren in deze kamer in het UMC pratend over mijn baarmoeder en meer dat eruit wordt gehaald. Geen weg terug. Ik kijk nog een keer naar de tekening op het bureau. Ik wil hem meenemen. Maar ik heb voorlopig nog geen woorden.

Veer kijkt me met grote ogen aan. Blauw. Helderblauw zonder een zweem van groen of een andere kleur. Kleine pupillen. Kuiltje in zijn kin. ‘Ik vind het goed nieuws, want we kunnen het goed behandelen,’ zegt hij nogmaals. ‘Ja, het zal een pittig traject zijn, maar je herstelt ervan. Het lichaam kan veel aan. Je bent jong, slank en fit, dat scheelt enorm. Je eindigt niet als wrak.’

Zoveel optimisme kan ik niet naast me neer leggen. Het deksel gaat een beetje los.

‘Waarom moet er zo’n groot gebied weggehaald worden, die lymfeklieren, steunweefsel?’ Het zijn stukjes lichaam waar ik nooit bij stil heb gestaan. En nu raak ik ze alweer kwijt. Samen met de rest.

‘Dat doen we voor de zekerheid, voor als de cellen zijn gaan reizen. Maar eerst halen we de belangrijkste lymfeklier eruit, de schildwacht. Deze wordt vervolgens direct door de patholoog onderzocht op kankercellen tijdens een sneltest van een uur.’

‘En blijf ik al die tijd onder narcose?’

‘Ja. En wij houden dan even koffiepauze.’

Ik kijk hem met grote ogen aan.

‘Grapje.’

Deze man heeft humor. Hij neemt de tijd. Ik voel het deksel nu langzaam verdwijnen. Veer vervolgt op docerende, vriendelijke toon: ‘Als er tijdens de sneltest geen kankercellen worden gevonden, dan gaan we door met opereren van de baarmoeder. Mochten er wel cellen zitten, dan halen we alleen de lymfeklieren nog weg en word je dus eerder wakker. Het idee is dan om zo snel mogelijk te herstellen en je voor te bereiden op bestraling en chemo.’

‘Ik wil écht geen bestraling,’ zeg ik. ‘Een operatie is duidelijk, dat snap ik. Bestraling en chemo, dat trek ik niet. Dan val ik in stukjes uiteen,’ mompel ik erachteraan.

‘Linksom of rechtsom, beide zijn prima opties. En beide routes hebben voor- en nadelen. Bij een operatie kan je bijvoorbeeld een ontsteking krijgen. Er kan altijd een bacterie naar binnen glippen, hoe steriel we ook werken.’

Ja, maar dat gaat toch niet gebeuren, wuif ik zijn woorden in gedachten weg. Nee, van die bestraling en chemo moet je verre blijven. Dat heb ik allang gezien. Vaag gedoe met vooral onduidelijke bijwerkingen die misschien wel levenslang blijven hangen. Een operatie, vooruit. Het hele gebied weg, dat moet dan maar. Een operatie van het hele gebied in handen van deze man ... inmiddels kan ik ermee leven. Ik wil een operatie.

Een verpleegkundige geeft me een klein model multomap mee met vijf tabbladen en informatie over baarmoederhalskanker.

Thuis bedenk ik me dat ik de tekening ben vergeten mee te vragen.

In de middag sta ik in de achtertuin te kijken naar de opkomende courgetteplant in de moestuinbak en check op weg naar de keuken-

deur mijn telefoon. Een gemiste oproep van een onbekend nummer. Ik bel terug.

‘Dokter Veer.’

‘Met Simone Best.’

‘Ja, ik had je gebeld. Als je het goed vindt, ga ik je voorsorteren voor een operatie volgende week woensdag. Mits de scans uitwijzen dat de tumor operabel is. Daarvoor wachten we het multidisciplinair gesprek vrijdagochtend af. Maar dan hebben we alvast een plekje.’

‘Wauw, daar ben ik blij mee!’

‘Dat is mooi. Het betekent dat je dinsdag al bij ons in het ziekenhuis bent om de voorbereidingen te doen voor de operatie.’

Een operatie! Over zes dagen al! Dat betekent dat ik in de zomer hersteld ben en dat we gewoon naar Schier kunnen. Ik voel me gezien, ik voel me belangrijk en ik voel me vooral in uitstekende handen. Bij deze arts komt het goed. Hij heeft me voorgesorteerd. Als een belangrijk pakketje.

10

Het is 8 uur ’s ochtends. Met zijn vieren staan we buiten op een examenterrein langs het spoor in Amersfoort. Hier spelen wij, de twee acteurs, de hele dag situaties waarbij de boa’s kunnen laten zien wat ze in huis hebben. De kliko op de verkeerde dag aanbieden, verward rondlopen, collecteren zonder vergunning, auto op de stoep parkeren ... De twee beoordelaars kijken en schrijven. Binnen haalt de examenleider de kandidaten op, geeft een briefing en neemt de beoordelingen in. Al zo’n acht jaar werk ik er inmiddels als zzp’er. De collega’s zijn stuk voor stuk heel vertrouwd.

Vandaag is er een lentezon, de drie Amberbomen op het terrein staan volop in het blad en de jas is uit. Ik ben blij dat dit team op de hoogte is van de kanker. Ik hoef even niks uit te leggen.

Tijd om met een collega van de planning te bellen. Ook zij zit al enkele maanden in een kankertraject en werkt zoveel als mogelijk

‘Een mens lijdt het meest door het lijden dat hij vreest,’ klinkt het vanuit de vensterbank.

‘Grappig, dat zegt mijn moeder ook altijd.’

Ik zou het zinnetje eigenlijk op mijn buik moeten tatoeëren, boven de vijf littekens, als levensmotto.

Vervolgens legt Veer nog een keer uit wat ik kan merken aan oedeem. ‘Je kan een bobbeltje bij je liezen opmerken bijvoorbeeld. Maar de overgebleven lymfen nemen de taak over van de 21 weggehaalde exemplaren. Je hoeft geen verschijnselen te krijgen.’ Ik besluit dat hele oedeem maar naast me neer te leggen en berg de folder op in de blauwe mini-multomap.

Onze tijd zit er bijna op. De medische vragen zijn gesteld, de mogelijke gevolgen zijn besproken. Iets in mij wil dat de arts blijft. Ik wil hem nog meemaken. Ik wil heel veel grappen maken samen. Ik wil de situatie van begin tot eind evalueren. Ik wil het avontuur door middel van hem begrijpen. Hij is de enige die erbij was. Bij de operatie. Bij die shock die volgde. Bij de ic. Hoe kan ik dit in hemelsnaam in mijn eentje allemaal verwerken?

‘Tot vrijdag. Hopelijk is het een kort gesprek,’ zegt Veer. ‘Goed?’ rondt hij vragend af. Ik zeg zacht ja, en dan beent hij de kamer uit.

Kort gesprek ...? Zal wel protocol zijn om dat opnieuw te benadrukken denk ik korzelig. Net als die gynaecoloog aan mijn ic-bed met zijn ‘spannend’. Ik snap niet zo goed dat er na de scans eind mei, de duidelijke tumor die te zien was en zelfs na een sneltest tijdens de narcose, er nog een kans kan zijn op een uitzaaiing in de schildwachtklier. Alles is weggehaald, de schildwachtklier was schoon. Dus. Op naar herstel. Ongelooflijk. Maar waar.

Nu iedereen de kamer uit is, voel ik een brok opzwellen in mijn keel. Er zit overduidelijk iets dwars. Ik pak mijn telefoon en zie dat de juf een foto van Roxy heeft gestuurd, wang aan wang met Fien, de vriendin die een tijd niet op school was en terug blijkt te zijn.

Ik zoom in op dochters hoofd, schuin tegen dat van vriendin aan en zie een intens tevreden blik in haar ogen. Ook zie ik dat ze haar thermisch ondergoed met lange pijpen en mouwen aan heeft, haar 'yogapak'. Het is 23 graden. Hmm, misschien wordt het inderdaad tijd dat ik me er thuis weer eens tegenaan ga bemoeien.

Dan schrijf ik wat in mijn dagboek om te kijken of die brok wat loskomt. *Hoe kan iemand zó snel, zó dichtbij komen? Zo intiem ook met de baarmoeder eruit. Het is toch anders dan een nieuwe knie. Dat iemand je leven heeft gered of in ieder geval heeft verlengd ... En dan is het nu weer voorbij?* Het verdriet zit er 'm vooral in: welke plek krijgt deze arts in mijn hoofd? Met tranen app ik vriendin Nora over het afscheid nemen van de arts en hoe verrassend moeilijk dat ineens blijkt te zijn. Al snel maken we wat grappen over dokter Hartzeer en besluit ik hem een kaart te schrijven om het af te sluiten.

Beste dokter Veer,

Ontzettend dank voor alle goede zorgen. Voor uw enorme daadkracht, het door de patiënt heen kunnen kijken, voor de enorme oplettendheid voor wat dit bij een mens doet en dan hebben we de operatie zelf ook nog natuurlijk. Wat een avontuur. Vandaag heb ik voor de gelegenheid mijn groene vestje aan.

Dank dat u nog even langskwam vanochtend.

Ik merk dat het heel raar is om ineens iemand (u) zó dichtbij te hebben. Het is zo intiem, gaat zo snel en dan ineens is alles weer klaar en weg. Verwarrend.

Het zal er wel bij horen, althans bij mij wel. U bent een fijn mens, ik sta elke keer weer met grote verbazing te kijken hoe u dit allemaal aanpakt.

Goed, genoeg voor nu.

We zien elkaar weer.

Grote groet, Simone Best

Als vanzelf ga ik vousvoyeren, dat is om alvast wat afstand te creëren denk ik. En nu hup: focus op thuis!

Vlak na het *tegenvallende* gesprek met Veer over het extra zomerpakket vond ik met de zoekwoorden 'Kanker Utrecht Psycholoog' een man met pretlichtjes in de ogen, een fijne baard en een goede tekst op zijn website. Maanden later is het zover en zit ik op een groene veloursbank naast een mok dampende Clipper *Happy Monday*-thee. Zelfs de zakdoekendoos is van mijn favoriete merk. Zoiets moet kloppen en dat doet het hier. Dit heb ik goed uitgezocht denk ik tevreden terwijl ik me focus op het gesprek.

'Het is zo intiem wat daar gebeurt in het ziekenhuis, een man die je nauwelijks kent, gaat in je snijden, haalt er een vrouwelijk element uit, en dan is het ook nog eens kanker met alle beladenheid van dien. Het is te intiem om te kunnen delen met de buitenwereld. Zelfs niet met Teun, simpelweg omdat hij er niet bij was,' vertel ik zittend op de tweezitsbank. De bank heeft precies dezelfde kleur als onze nieuwe bank thuis.

'En juist dát maakt het verdrietig, zwaar, maar ook hysterisch mooi en interessant. Als het lijntje met het ziekenhuis er maar is,' ga ik verder.

De psycholoog krabbelt wat op het schrijfblok dat op zijn knieën ligt. 'Helemaal niet gek dat je de arts op een voetstuk hebt geplaatst. Je was aan het ronddobberen en hij was je toevluchtsoord.'

Ik knik instemmend. 'Nee, ja, klopt, een toevluchtsoord. Goed beeld van dat dobberen. Zelf vergelijk ik dit hele circus ook vaak met een zee.'

'En blijkbaar heeft dokter Veer goed gehandeld en je aandacht gegeven waardoor je hem vertrouwt. Je móest ook wel in die paar dagen tijd,' gaat hij verder.

'Zeker. Ik vertrouwde hem volledig. Heel fijn was dat. Maar hij staat nu wel erg op een voetstuk. Dat is lastig.'

'Laat het maar gewoon bestaan, het mag er zijn. Als je weet waar het vandaan komt, wordt het misschien ook logischer.'

We praten over mijn jeugd. Vroeg of laat komt toch die jeugd op de proppen. Ik heb dit al vaker in mijn leven besproken en het voelt

licht uitgekauwd om weer over de scheiding te vertellen op mijn zesde en mijn mogelijke verlatingsangst. Deze psycholoog oppert dat mijn vader misschien een gat heeft achtergelaten. Eentje waar Veer met al zijn aandacht en zorgzaamheid wellicht makkelijk in past met witte jas en al? ‘Misschien ben je erg gevoelig voor de aandacht die hij geeft?’ Ik denk diep na. ‘Ja, deels klopt dit wel. Maar het is niet het hele verhaal. Dokter Veer is niet een vaderfiguur per se. Het zit anders.’

‘Ben je verliefd?’ Oef.

‘Nee, nee, niet verliefd zoals ik dat ken van mezelf met mannen toe nu toe. Het is iets compleet nieuws. Een nieuw soort relatie die ik niet ken en niet kan plaatsen.’ Ik ben stil en kijk naar de tijdlijn die op het bord is getekend met alle schrik- en shockmomenten vanaf maart: de brief, het Diak onderzoek, Diak kankerdiagnose, onderzoeken eind mei in UMC, de operatie met levensbedreigende shock en de ic, de ontstekingsweek, het nieuws van de chemo en bestraling ...

‘Ik ben *beVeerd*. Ja, dat is het.’

De psycholoog doet zijn best om de arts toch wat van het voetstuk te halen, maakt verhaspelingen van zijn naam, dicht hem rare hobby's toe. Alles om hem van een andere kant te bekijken, hem te zien als een gewoon mens. Ik kauw wat op de komische naam, maar besluit al snel: zijn rol en persoon zijn te kostbaar om te verhaspelen, dat gaat niet. Hij moet een plek krijgen, eentje die ik nog moet creëren. Een vakje met een V erboven. Naast de andere vakjes met dierbaren. Alleen is de deur van het V-vakje meestal dicht en niet beschikbaar.

51

Naar deze eerste schooldag heb ik erg uitgekeken. De lange zomervakantie achter de rug. Maar vandaag voelt niet als halleluja, joepie, wat heerlijk rustig alleen thuis en fijn dat alles wat normaler lijkt. Aan de keukentafel achter een boterham met kaas merk ik dat klach-

Het blijkt om een arts te gaan in Leiden. De vraag waarom ik dat wilde weten weet ik handig te omzeilen in ‘oh gewoon interesse.’

66

Na de brief, de goede controle en het thuis- en tentjesgevoel in het UMC twee weken terug, sprong ik bijna letterlijk fluitend op de fiets. Dat heb ik goed aangepakt. Hè hè. Klaar. Bij kaarslicht zette ik een filmpje in de dierbarenapp over de goede controle en het fijne ziekenhuisbezoek. Trots als ik was op mijn bezoek bij Veer waar ik duidelijk afscheid had genomen én het weer ronduit gezellig was. Van mama en Koos kwam de volgende dag een bos roze bloemen, ik voelde me opnieuw het middelpunt van de ziekte en nu vooral van herstel. De euforie hield anderhalve dag aan, toen volgde onder de douche een groot verdriet met totale reddeloosheid als onderlaag: hoe moet ik dit doen – leven – zonder het wakend oog van Veer? Weer dat diepe, diepe gemis. En die gedachte: hij een tof leven (en mij niet nodig) en ik zit hier thuis (en heb hem wel nodig).

Na flink wikken en wegen besloot ik vervolgens Veer te vragen of ik bij hém op controle mag blijven om de drie maanden en dus niet om en om afgewisseld met dokter Vos, de radiotherapeut. Ik schaar het in mijn hoofd onder het hoofdstuk in kleine stapjes loslaten en maakte een belafsprak.

Ik zit na het sporten met haverhoutpap op de bank als er een anoniem nummer belt. Als een malle probeer ik de hap weg te slikken en neem desondanks half murmelend op.

‘Precies op tijd! Goed getimed hè?’ Dokter Veer vanuit het UMC.

‘Oh, ik wist niet hoe laat je precies zou bellen. De assistente zei na elf uur. Anders had ik nu geen hap genomen, haha.’

‘Rustig aan, ik wacht wel even.’

‘Ja, ik ben er.’

‘Mooi zo. Waar kan ik je mee helpen.’

‘Ja, ik heb een vraag, maar ik weet niet zeker of ik dat mag vragen.’

‘Vraag maar.’

‘Oké ... Mag ik gewoon bij jou op controle, zoals het plan was voordat ik werd uitbesteed aan radiotherapie? Tenslotte ben jij mijn hoofdbehandelaar, toch?’

‘Uitbesteed, zo zou ik het niet willen noemen,’ grinnikt de arts aan de telefoon. ‘Ja, dat vind ik goed. Mits dokter Vos er ook mee instemt.’

‘Oké, dan vraag ik dat even na.’

Stilte.

‘En nu ik je toch aan de lijn heb, dankjewel voor de brief. Hij ontroerde me.’

‘Echt? Oh wauw. Ik dacht die gaat boven op een grote stapel met andere brieven in je la.’

‘Tuurlijk krijg ik wel eens een kaart en soms een brief, maar deze is zo uit het hart geschreven, ja dat ontroerde me. Daar ben ik dankbaar voor. Dan weet ik weer waar ik dit vak voor doe.’

‘Nou dan zijn we nu allebei dankbaar,’ lach ik voor mijn doen enorm opgeruimd en ondertussen niet wetend waar ik de woorden van Veer moet laten. ‘Wat een fijn gevoel hè?’ Waarom moet ik altijd grappen maken.

‘Maak maar een afspraak voor over drie maanden en dan laat ik dokter Vos weten dat je bij mij op controle blijft.’

‘Oh, oké, heel fijn!’

Wauw, wat geweldig, denk ik hyper na het ophangen. Ik heb precies wat ik hebben wil ... De controles en de brief pakten heel goed uit. En dat warme badgevoel, het alomvattende Thuisgevoel was er ook meteen weer. Ja, dit was een heel goed idee. Zie je wel, die brief raakte hem ook. We zijn gewoon beiden geraakt. Ik ben niet gek. Ik ben gewoon niet gek! Ik heb dit niet verzonnen. Wij raken elkaar. Tevreden eet ik de havermoutpap op.

In de namiddag dringt langzaam het besef door dat zelfs alle controles bij hem nog steeds heel weinig afspraken zijn. En heel veel maanden, weken, dagen, uren, minuten zonder hem in de buurt. Ik voel me weer in het ravijn verdwijnen en overpeins voor de zoveelste keer: als twee mensen zo veel hebben meegemaakt samen, waarom kan het dan geen dierbare zijn? Waarom zit de arts in een hoge toren

en cirkel ik eronder als in een omgekeerd sprookje? Waarom kan ik niet even een appje sturen als ik daar zin in heb? Mijn gegrilde groentesoep voor hem koken?

67

Met Sep – zo'n vriend die al teruggaat tot het samenwonen in een lange gang vol studenten, hij was mijn buurman – zit ik op de trappen bij TivoliVredenburg waar we zo een lunchconcertje gaan pakken.

‘Hoe ben je eraan toe?’

‘Energie is wat wisselvallig.’ Al snel vertel ik hem over de arts en mijn worsteling en dat het voelt alsof er niemand anders is die mij – de Simoneversie van de laatste maanden – zo goed kent. Zelfs mijn vrienden dus niet.

‘Met hém heb ik dit idiote avontuur meegemaakt. Opgezwollen Smurf in shock, baarmoeder eruit ... en dan de weken erna met die ontsteking, het chemogesprek, de chemo zelf waar Teun niet bij mocht zijn en hij wel.’

Sep luistert ingespannen, ik zie een denkrimpel. Die heb ik ook.

‘Hij is per ongeluk in mijn vakje met dierbaren terecht gekomen. Maar dan niet eentje die je even een appje stuurt in het weekend.’

‘Haha! Simone, je kunt niet alle belangrijke mensen in je leven meenemen naar Center Parcs.’

‘Ja, nou, ik wíl helemaal niet met hem naar Center Parcs!’ lach ik hard terug. ‘Prfff, Center Parcs ook echt ...’

Daarna ben ik stil. De opmerking raakt me. Ik voel me een beetje betrap.

Tijdens het klassieke concert denk ik na waarom het onthechten me niet lukt en waarom dit contact anders is dan ik ooit eerder heb ervaren. Thuis zoek ik het woord hechten op in de heerlijk overzichtelijke wereld van de Van Dale en maakt mijn hart een sprongetje bij het lezen van de opsomming. Het is mijn verhaal in een notendop.